

IBDIS | We know
CHANDLER BAKER & WESLEY KING

**LA UN
PAS
DE TINE**

capitolul unu

MAX

Înțelepciunea convențională sugerează că, atunci când lumea începe să se năruie, iubirea va fi singurul lucru care va conta cu adevărat. Micile doleanțe vor dispărea. Nu vei ține minte cine ți-a zis Maxi Pad toată clasa a șasea (Logan Bennett), câți bani ai avut în contul bancar sau câte ore ai stat să înveți pentru testul ăla la matematică pe care aproape l-ai picat. În schimb, vei petrece timp cu cei dragi. Îi vei ține aproape. Vei fi lângă ei, spunându-le că îți pasă. Astfel, iată cum cred că am ajuns, mai mult sau mai puțin, să compar prețurile cutiilor de prezervative pentru clienta mea de șaptezeci și șapte de ani, doamna Phillips, la începutul unei pandemii globale.

La asta s-a ajuns. Eu, în fața raionului cu anticoncepționale, debătând avantajele sortimentelor aromate față de cele colorate sau față de cele cu striții – crede-mă, nu sunt potrivită pentru asta –, păzindu-mi coșul de cumpărături cum își păzește un leu prada. De opt luni am slujba asta după școală – fac cumpărături pentru oameni – și niciodată n-am mai văzut un magazin Vons¹ în halul ăsta. Au trecut doar câteva ore de când guvernatorul Newsom a anunțat intrarea în carantină din seara asta, dar cozile au trecut deja de raionul cu sucuri, iar dacă vrei neapărat dezinfectant pentru mâini, atunci probabil că

¹ Lanț de supermarketuri din California (n.tr.)

va trebui să renunți la atașamentul pe care îl simți față de unul dintre rinichii tăi.

Rafturile cu conserve de fasole – goale. Raionul de pizza congelată – gol. Produse de curățat – gol, gol, gol. De parcă suntem loviți de un uragan, incendiu și viscol în același timp și toată țara a hotărât să se pregătească pentru apocalipsă.

Verific lista cu clienții de azi, încercuind articolele de care mai am nevoie. Ascultă, nu sunt în măsură să judec alegerile fiecăruia, dar, domnule Culver, trei tipuri diferite de brânzeturi moi și semințe de rodie chiar constituie o prioritate acum? Ghicesc ce vrea doamna Phillips. Asta e tot ce pot face, având în vedere că femeia încă nu știe cum să trimită mesaje și îmi croiesc drum prin labirintul de clienți care dezvăluie întregul spectru al îngrijorării. Mă strecor pe lângă o femeie care poartă acele mănuși galbene din cauciuc pentru spălatul vaselor și un tată cu pantaloni scurți și șlapi, care își linge degetul mare după ce șterge mâncarea de la gura copilului său, toate la același raion. Când nu pot trece de un ambuteiaj din raionul sacilor de gunoi, fac un ocol mare prin raionul de cosmetice, spre spatele magazinului.

– Domnișoară! strigă cineva de undeva dintre conserve și chip-suri și sunt nouăzeci și nouă la sută sigură că nu vorbește cu mine, pentru că părul îmi e prins aiurea și am o gaură la subrațul tricoului meu preferat, iar domnișoară e un apelativ demn de localuri mai exclusiviste.

– Ăăă, domnișoară. Bună, cu tine vorbesc. Scuze, nu poți face asta.

Un băiat mă bate pe umăr și când mă întorc, văd că suntem de aceeași înălțime și ne privim în ochi. Are ochii de un albastru-deschis, un detaliu pe care îl observ numai pentru că, în primul rând, nu sunt înconștientă și, în al doilea rând, e chiar în fața mea.

– Te scuz, mă răstesc la el și încerc să nu bag în seamă ceilalți clienți, care se uită la mine de parcă sunt cât pe ce să fur un bax întreg de pizza congelată. Îl împing spunând: „Distanțare socială“.

Își pune mâna în spatele gâtului și se uită înspre raionul de sărățele.

– Oh, scuze, dar nu ai voie să iei toată... hârtia igienică.

– Nu fac asta.

Îmi sprijin cotul de coș și îmi închipui că bat din degete în timp ce un angajat cu șorț negru și o etichetă pe care scrie „Întreabă-mă despre reducerile de azi“ aranjează frenetic marfa pe rafturi.

Știi că nu-i bine să judeci o carte după copertă, dar îmi pare rău. În cazul de față nu reușesc să mă abțin. Vârsta mea, părul roșcat-brunet moale, dantura frumoasă, ochelari de tocilar și cămașă cu guler – toate astea parcă spun „salut, da, e clar că ești de prin zonă și că ai cel puțin un obiect de piele cu monogramă“.

– De fapt, ai șase baxuri, spune el; de parcă îl doare să fie cel care îmi arată asta.

Da, m-am asigurat că Lou de la Stocuri mi-a rezervat o anumită cantitate de marfă chiar în momentul în care am ajuns, pentru că am citit știrile.

– Rafturile sunt goale, adaugă, și trebuie să iei doar cât ai nevoie, ca să rămână destul pentru toată lumea.

Îi examinez coșul: o roată de brânză brie, șervețele Clorox și două sticle de apă minerală.

– Și tu de alea ai nevoie? Îmi ridic mâna și îmi strâng cocul. Nu că ar trebui să-ți dau explicații, dar asta e treaba mea, îi răspund. Mă doare un pic să admit asta cu voce tare: „Eu fac cumpărături pentru alți oameni“.

Face cu gura un O în timp ce își plimbă degetele prin frizura lui drăguță. O nuanță deschisă de roz îi înghite pistruii de pe obraji și aproape că mă simt prost, pentru că, sincer, adevărul este că e cam adorabil, dacă îți place genul asta.

– Eu, uau, bine, exclamă el, îmi cer scuze.

Tușește, ceea ce nu e chiar de făcut acum. Toată lumea din jur se uită la el de parcă e Pacientul Zero în apocalipsa cu zombi.

– Eu sunt – putem s-o luăm de la început? Sunt Jonah și sunt cam disperat.

– Sunt Max și nu e problema mea.

– Uite, îți pot da banii pe hârtia igienică.

Își duce mâna la buzunarul din spate și scoate un portofel de piele (cu monogramă!!!) din care extrage un pumn de bancnote.

– Ce zici de patruzeci de dolari?

Îmi întinde banii în timp ce eu mă uit în jos, nevrând să recunosc în fața acestui băiat, care are cel puțin o sută de dolari acolo, că, pentru mine, patruzeci de dolari sună foarte, foarte bine.

– Nu vreau banii tăi murdari, izbucnesc cu mai multă convingere în glas decât simt.

Se încruntă.

– Nu sunt mafiot. I-am primit împreună cu o felicitare de ziua mea de la bunica.

– Mă refer la microbi. Banii sunt plini de ei.

– Ah. Corect. Microbi.

Dă din cap o dată și apoi își bagă banii înapoi în portofel. Se leagănă puțin pe călcâie, apoi sare din fața unui cărucior cu o roată care scârțâie.

– Bine atunci. Dar sunt sigur că putem ajunge la o înțelegere, completează.

– Ah, deci ești avocat?

– De fapt, tata e. F și A, de la Fuziuni și Achiziții.

– Știi de la ce vine F și A.

De fapt, nu știam.

– Și ce propui? întreb.

Se uită la coșul lui și observă că își roade unghiile. Și eu fac asta.

– Apa minerală pentru hârtie igienică.

Îmi înclin capul, în semn de „îți bați joc de mine“.

– Oh, haide! protestează. Cineva de pe lista ta sigur a comandat apă minerală, dacă locuiește în Fountain Valley, iar eu am luat ultimele două sticle.

Ridică o sticlă și o agită ca să mă tenteze. Apoi adaugă:

– Hopa, probabil n-ar trebui să fac asta.

– Nu facem afacerea.

– Bine, bine, zise ridicând un deget, ești o negociatoare reductibilă. Îți dau și brânza brie.

Mă îndepărtez împingându-mi căruciorul.

– Nu, mulțumesc.

– Bine, strigă după mine, *bine*, îți dau și șervețelele!

Mă opresc și aștept. Tocmai a devenit interesant.

– Uite, începe el când vede că mi-a captat atenția, putem s-o facem oficial și toate alea.

Toate acestea ținând o palmă ridicată, în semn de *ascultă-mă*.

– Eu, Jonah Stephens – are mâna pe inimă acum, serios? – în schimbul hârtiei igienice și... al altor bunuri și având în vedere... bla, bla, bla... sunt de acord să transfer toate... bunurile mele din acest coș de cumpărături către tine – cum spuneai că te numești?

Îi răspund dându-mi ochii peste cap.

– Max.

– Max, repetă el zâmbind mulțumit de sine, această înțelegere constituie întregul acord cu privire la aspectele menționate aici și nu poate fi modificată fără consimțământul reciproc al părților menționate. Cum sună asta?

Oftez.

– Poți să-mi dai asta în scris?

– De fapt, e o concepție greșită. Înțelegerile verbale sunt la fel de valabile.

– Învăț ceva nou în fiecare zi.

Fac ochii mari și inocenți.

– Bine atunci. Ne-am înțeles, confirm.

– Chiar? Super. Asta e tare! Aș da mâna cu tine, dar... Gesticulează înspre toată nebunia din jurul nostru și, în schimb, pune brânza și apa în coșul meu.

Avea dreptate, erau pe lista mea.

Încet, iau un bax de hârtie igienică și folosesc singura unghie pe care nu mi-am ros-o ca să rup ambalajul. Scot o singură rolă.

– Prinde! anunț și i-o arunc.

– Ce-i asta?

Strânge rola în mâini.

– Hârtie igienică.

Evident.

– Da, dar eu...

– Nu ai specificat, îl întrerup și aștept să se prindă și el.

Contractul spune doar că îți datorez hârtie igienică. Punct. Sincer, cred că sunt generoasă. Are dublu strat.

– Bine, dar era clar că mă refeream... adică... asta...

– Scuze, ridic din umeri, înțelegerile verbale sunt valabile, din ce am auzit.

Mă întorc și plec cu prada mea. El stă ca pe ace.

– Haide, nu-i de parcă poți să dai cuiva un bax început!

– Asta era din stocul meu, strig eu din capătul raionului. Mi-a plăcut să fac afaceri cu tine!

Îl salut. Lista de cumpărături e completă.

capitolul doi

JONAH

– Încă nu înțeleg de ce ai doar o singură rolă de hârtie igienică.

Olivia privește ofranda mea demnă de milă și bate cu unghia în blatul de Carrara. Ca de obicei, expresia ei pare să spună: „Ce e în neregulă cu tine?” O observație nelalocul ei, din moment ce poartă un halat albastru pe care nu l-a mai dat jos de trei zile – arată... greu – și are părul în două cocuri care se desprind încet. Sora mea mai mare are un aer de magistrat și prin asta mă refer că arată ca o snoabă și acum, chiar fără igiena uzuală.

– Păi, se pare că nu am precizat, spun cu greu.

Încerc să îmi amintesc cum s-a întâmplat. Negociam și totul părea echitabil... Apoi m-am uitat în ochii ei verzi și mari și am rămas atent la felul în care colțul drept al gurii sale se mișca atunci când zâmbea și uite așa m-am trezit fără hârtie igienică. Da, are sens.

– Știi ce e un contract în necunoștință de cauză? întrebă Olivia.

– Pot specula, mormăi, nu-i mare lucru. Am luat alt fel de brânză brie...

– Nu-i mare lucru! Știi de câte ori merg pe zi la baie, Jonah? Nu-mi face fața asta. Nu-i rușine. Intestinele mele sunt ca un vulcan activ.

Olivia a fost plecată anul trecut la UCLA, dar pandemia a forțat-o să vină înapoi acasă înainte de carantină. Are boala lui

Crohn, care, pentru ea, e practic o inflamare constantă a aparatului digestiv și o expune la un risc mai mare. Ocazionala brânză brie este una din puținele mâncăruri grase pe care și le îngăduie. Asta și fursecurile cu ciocolată Chips Ahoy! Dar numai când nu are de ales.

– Cine știe cât timp va trebui să fac origami din hârtia igienică. Voi muri din cauza celor o mie de ștersături minuscule.

– Ți-am cumpărat niște șervețele umede de la benzinărie, propun eu, după care oftez. Dar aveau doar un singur pachet, și e unul mic.

Inspiră adânc și mă examinează. Ochii ei sunt ageri, mici și migdalați, așa cum erau ai mamei... Fără căldura lor.

– E puțin... Necaracteristic ție, observă Olivia scobindu-se între dinți.

– Gestionarea rușinoasă a unei negocieri...

– Nu, mă corectează în timp ce analizează un reziduu de broccoli care a rămas de acum două zile.

– Asta e normal, continuă, mă refer la tupeul subit de a negocia cu străini. Strigai „Străin, pericol!“ de fiecare dată când trecea cineva pe lângă noi până pe la doisprezece ani. Ești nevrotic.

Nevrotic diagnosticat, de fapt. Prima dată a fost TAG: tulburare anxioasă generalizată. Asta-i nasoală, dar atacul de panică este cel care mă bate cu adevărat. Mi-am câștigat eticheta în clasa a opta, după primul atac de panică în public. Apoi au continuat, rupând bucățele mici din mine cu fiecare ocazie. Toate au condus, desigur, la episodul cel mare.

– Voiam doar hârtie igienică, șoptesc.

– Jonah.

– Bine, voiam să mai vorbesc cu ea, recunosc, eu... Cred că am avut un moment.

Felul în care îi cădeau șuvițe răzlețe de păr peste obraji, felul în care vorbea, încrederea și inegalitatea ușoară a zâmbetului său, felul

în care sprâncenele i se ridicau și coborau în timpul conversației lăsau să se înțeleagă cum oscila între: „oarecum amuzat, băiatul ăsta e un idiot, oarecum amuzat, băiatul ăsta e un idiot...”

Dar da, niciodată nu spuneau: „oh, e drăguț” sau „aș vrea să-mi ceară numărul”. „Doamne, aș vrea să-i fi cerut numărul; numele de familie; o șansă. Tot ce știu este că o cheamă Max.”

Olivia se scarpină la nas.

– Urăsc când visezi cu ochii deschiși, Jonah.

– Scuze, mormăi, nu mă pot abține, cred că ea era aleasa. Bine, nu vreau să pară atât de melodramatic. Sau poate că da, pentru că mi-o tot imaginez cum se întoarce și mi se pare că aud muzică.

– E pandemie, nătângule, nu începutul din *Twilight*. Sunt imuno-compromisă.

Olivia pronunță exagerat cuvântul ăsta, de parcă nu l-am mai auzit niciodată, de parcă nu mi l-a spus Kate de o sută de ori doar săptămâna asta, de parcă protejăm ultimul tigru siberian. Nu prea mă ajută nici cu nivelurile mele de stres din magazin. Kate m-a trimis pentru că era într-un apel de serviciu și mi-a spus să am grijă și să nu ating nimic, dar, până la urmă, asta înseamnă să faci cumpărături.

– Știu, zic.

– Și nu ești chiar un pilon al stabilității, începe.

– Știu.

Olivia mai bate o dată în blat, își dă ochelarii jos și începe să îi curețe cu halatul ei deranjant de murdar. Îmi aștept sentința.

– Ești prost, conclud.

– Mulțumesc.

– E o idee oribilă. Uită de ea. Hai cu mine în super bula mea și așteaptă să treacă apocalipsa într-o stare de izolare deplorabilă și sfâșietoare, ca un tânăr inteligent ce ești.

O desființez fără chef.

– Bine. Tu vrei s-o vezi iar, eu am nevoie de hârtie igienică. Cred că amândoi ne putem rezolva problemele dintr-o lovitură. Ziceai că face cumpărături pentru alții, așa că găsim compania pentru care lucrează, facem o comandă pentru o anume Max și *voilà*. Eu mă pot șterge la fund și tu poți face ceva cu viața ta.

Mă strâmb.

– Sună puțin a... pândă.

– Prefer să-i zic muncă de detectiv, dar tu spune-i cum vrei.

– Nu crezi că se va prinde de coincidența asta imposibilă?

Olivia stă un moment și se gândește.

– Posibil, dar eu vreau hârtie igienică. Vrei s-o vezi sau nu?

– Păi, da.

Începe să meargă pe hol cu halatul albastru fluturând în spate ca o pelerină.

– Urmează-mă.

– Unde mergem?

– Să facem muncă de detectivi, dragul meu Watson. Privește și învață.

Vă mulțumim că ați apelat la Shop4U. V-am înregistrat comanda și vă vom trimite mesaje despre preferințe sau schimbări.

Maxine M.: Cât de copti vreți să fie avocado? Au o selecție decentă.

Mă uit la mesaj cu ochi mari... Și cu puțină îngrijorare. E puțin dubios – bine, foarte dubios. Olivia se pricepe mult prea bine la a spiona oamenii. Serviciul livrări Vons nu ne-a arătat nimic, așa că am căutat pe Google toate serviciile din zonă și prin lista urmăritorilor lor de pe Instagram pe cineva numit Max sau, așa cum am descris-o eu, pe cea mai frumoasă fată pe care am cunoscut-o, deși probabil nu era de ajutor.